

OPINIE SEPARATĂ

**pe marginea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor
nr. 1-88/2022 din 18 mai 2022, în temeiul art. 74, alin. (1), lit. d)
din Legea nr. 3 din 2016 cu privire la Procuratură**

Prin Hotărârea nr. 1-88/2022 din 18 mai 2022 Consiliul Superior al Procurorilor a decis admiterea contestației depuse de către creditorii ÎM „Dionysos-Mereni” (SRL „Agro Vita Comerț”, Casa de Comerț „Vita” SRL, SRL „Utilajcom”, SRL „Virium Grup”) împotriva Hotărârii Colegiului de Disciplină și Etică nr. 3-73/19 din 18.10.2019 și emiterea unei noi hotărâri, prin care procurorul în Procuratura Anticorupție, **Alexandru Gaina**, este recunoscut vinovat de comiterea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 38, lit. a) și e) și de art. 38, lit. e) Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016- adică îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și încălcarea gravă a legii, cu stabilirea sancțiunii sub formă de mustrare.

Ne exprimăm dezacordul cu această hotărâre și cu poziția membrilor Consiliului Superior al Procurorilor care au votat pentru adoptarea ei și formulăm o opinie separată, în vederea expunerii raționamentelor de care ne-am condus.

Ab initio, reieșind din rolul esențial pe care îl are într-o societate democratică, procurorul are obligația de a deveni un exemplu de corectitudine pentru alte persoane implicate în procesele judiciare, fiind absolut necesară respectarea independenței procesuale a procurorului la efectuarea urmăririi penale în cauzele penale din gestiunea sa, cu asigurarea echilibrului între independență și responsabilitate.

În conformitate cu *Avizul nr. 9 (2014) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE) în atenția Comitetului Miniștrilor al Consiliului Europei privind normele și principiile europene referitoare la procurori din 17 decembrie 2014*, independența procurorilor nu este o prerogativă sau un privilegiu acordat în interesul procurorilor, ci o garanție pentru o justiție echitabilă, imparțială și eficientă, care protejează atât interesele publice, cât și cele private ale persoanelor în cauză. Procurorii ar trebui să fie autonomi în luarea deciziilor și să-și îndeplinească sarcinile în afara oricăror ingerințe și presiuni externe, conform principiilor separației puterilor și responsabilității. Procurorii ar trebui să adere la cele mai înalte standarde etice și profesionale și întotdeauna să se comporte în mod imparțial și obiectiv.

Prevederi similare se regăsesc și în *Avizul Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni CCPE-BU(2020) 2 din 20 februarie 2020*, formulat ca urmare a unei cereri adresate de către Consiliul Superior al Procurorilor al Republicii Moldova cu privire la independența procurorilor, în contextul modificărilor legislative în ceea ce privește serviciul de urmărire penală.

Totodată, potrivit prevederilor *Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură*, procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității,

imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează. Independența procesuală a procurorului este asigurată prin garanții care exclud orice influență politică, financiară, administrativă sau de altă natură asupra procurorului, legată de exercitarea atribuțiilor sale.

Concomitent, în conformitate cu prevederile art. 51, alin. (2), pct. 3) din *Codul de Procedură Penală*, la exercitarea atribuțiilor sale în procesul penal, procurorul este independent și se supune numai legii.

Conform art. 27, alin. (1) din *Codul de Procedură Penală*, persoana care efectuează urmărirea penală apreciază probele în conformitate cu propria convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Raportând prevederile citate supra la circumstanțele individuale ale speței, în partea ce ține de pretinsa ilegalitate a pornirii urmăririi penale, menționăm că în conformitate cu prevederile pct. 5.3 al *Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale nr. 7 din 04.07.2005*, hotărârile privind pornirea urmăririi penale, ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuț, învinuit, sunt niște procedee legate de desfășurarea normală a urmăririi penale și, prin sine însăși, nu afectează drepturi sau libertăți constituționale, fiind măsuri procesuale prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică, au un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea, scop proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării acțiunilor menționate.

Astfel, pornirea urmăririi penale, potrivit art. 274 din *Codul de Procedură Penală*, are loc în temeiul sesizării organului de urmărire penală, care trebuie să întrunească anumite condiții prescrise, inclusiv de formă și de conținut, fiind expres reglementate de *Codul de Procedură Penală*, or, nu orice sesizare a organului de urmărire penală poate servi drept temei pentru pornirea urmăririi penale.

În așa mod, interpretarea normei de drept și calificarea acțiunilor pretins ilegale expuse în sesizare, reprezintă o modalitate directă de aplicare a legii, care, dacă este realizată cu bună-credință, rațional, argumentat și rezonabil, nu poate constitui abatere disciplinară, întrucât nu doar se circumscrie competențelor atribuite de lege procurorului, dar și reprezintă un pilon ce susține independența procesuală a acestuia.

Ținând cont de faptul că remediul principal pentru înlăturarea omisiunilor admise într-un proces penal este exercitarea căilor de atac, anularea unei hotărâri sau constatarea caracterului incomplet al unor acte procesuale nu denotă ilegalitatea acțiunilor întreprinse de procuror sau lipsa de profesionalism, or, rolul căilor de atac constă în înlăturarea omisiunilor organului de urmărire penală și ale procurorului, ceea ce nu atrage neapărat responsabilizarea individuală a ultimului.

În speță, în cadrul urmăririi penale, în ordinea controlului ierarhic superior,

conform prevederilor art. 298-299¹ din Codul de Procedură Penală, au fost examinate plângerile privind acțiunile pretins ilegale ale procurorului în Procuratura Anticorupție, Alexandru Gaina la instrumentarea cauzei penale vizate, inclusiv temeinicia pornirii urmăririi penale, examinarea corectitudinii examinării cauzei penale de către Procuratura Anticorupție, prin prisma competenței stabilite de art. 270¹ din Codul de Procedură Penală, imixtiunii în procesul judecării cauzei civile și recuzarea procurorului din motivul imparțialității.

Prin urmare, temeinicia pornirii urmăririi penale a fost verificată în ordinea controlului ierarhic superior și, în rezultat, prin ordonanța din 07 iunie 2019 a procurorului-șef interimar al Procuraturii Anticorupție, plângerea privind anularea ordonanței de începere a urmăririi penale a fost respinsă ca neîntemeiată.

Totodată, la 12 iulie 2019 și 22 iulie 2019, pe marginea plângerilor cu privire la pretinsa ilegalitate a acțiunilor procurorului în Procuratura Anticorupție, Alexandru Gaina, adjunctul interimar al procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție a emis ordonanțele de respingere, ca neîntemeiate.

Cu referire la garanțiile unui proces echitabil, Curtea Europeană a stabilit că imparțialitatea procurorului se apreciază atât conform unei abordări subiective, care ia în considerare convingerile personale sau interesele într-o cauză, cât și conform unui test obiectiv, care stabilește dacă procurorul a oferit garanții suficiente pentru a exclude vreo îndoială motivată din acest punct de vedere (*a se vedea cauza Demicoli v. Malta*).

Subsecvent, în conformitate cu pct. 1 al *Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale nr. 7 din 04.07.2005*, controlul judiciar al procedurii de urmărire penală constă în verificarea de către o instanță independentă și imparțială, sesizată în modul prevăzut de lege, a acțiunilor organului de urmărire penală, în scopul depistării și înlăturării încălcărilor drepturilor omului încă la faza de urmărire penală și asigurării respectării drepturilor, libertăților și a intereselor legitime ale participanților la proces și a altor persoane.

Astfel, referitor la pretinsa ilegalitate a acțiunilor de urmărire penală dispuse de către procuror în cadrul cauzei penale vizate, menționăm că pentru a decide autorizarea efectuării unei acțiuni procesuale ce implică imixtiunea organului de urmărire în viața privată a persoanei, afectând astfel niște drepturi sau libertăți fundamentale ale persoanei, judecătorul de instrucție verifică dacă imixtiunea organului de urmărire penală este prevăzută de lege, este necesară într-o societate democratică, urmărește un scop legitim și dacă este respectat principiul proporționalității între dreptul sau libertatea persoanei garantate de lege și necesitatea efectuării acțiunii procesuale solicitate.

În așa mod, la demersul procurorului cu privire la autorizarea acțiunii procesuale trebuie să fie anexat un set de copii ale actelor procesuale relevante, care conțin date

ce ar argumenta necesitatea efectuării acțiunii procesuale respective, inclusiv copia ordonanței de pornire a urmăririi penale. Astfel, judecătorul de instrucție este obligat să stabilească dacă au fost dovedite prin probe pertinente, concludente și utile, prezentate în cadrul procedurii de examinare a demersului, circumstanțele care atestă existența unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea infracțiunii.

În acest sens, în cauza penală vizată, judecătorul de instrucție a autorizat efectuarea perchezițiilor și a ridicării descifrărilor convorbirilor telefonice, și, la adoptarea soluției, a verificat, *inter alia*, circumstanțele începerii urmăririi penale, confirmând legalitatea acesteia prin încheierile și mandatele judecătorești adoptate, indicând expres că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu normele legislației în vigoare (*încheierile judecătorești nr.11-1982/2019 din 13.05.2019, 11-2541/2019 din 05.06.2019, 11-2542/2019 din 05.06.2019, 11-2543/2019 din 05.06.2019, 11-2544/2019 din 05.06.2019, 11-2545/2019 din 05.06.2019, 11-2546/2019 din 05.06.2019, 11-2547/2019 din 05.06.2019, 11-2548/2019 din 05.06.2019, 11-2549/2019 din 05.06.2019*).

Necesită a fi menționat că acțiunile și măsurile legale întreprinse de procuror la instrumentarea unei cauze penale, repartizată acestuia spre soluționare, nu pot forma obiectul unei verificări disciplinare, întrucât această activitate se circumscrie competențelor atribuite de lege. Emiterea de către judecătorul de instrucție a unei hotărâri contrare poziției procurorului nu înseamnă în mod automat că procurorul a acționat într-un mod neprofesionist și ilegal și urmează a fi tras la răspundere disciplinară.

În speță, prin Încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana nr. 10-1956/2020 din 01 iulie 2021, la examinarea plângerii înaintate în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală împotriva ordonanței Procurorului General din 11 martie 2020, judecătorul Elisaveta Buzu a refuzat să se pronunțe cu anticipație asupra chestiunilor care ulterior pot fi obiectul cercetării judecătorești în cadrul judecării unei cauze civile, și respectiv, a respins plângerea depusă de către partea vătămată, fără a examina și a se expune asupra legalității pornirii urmăririi penale în cauza penală vizată. La moment, la Curtea de Apel Chișinău se examinează recursul împotriva încheierii menționate, nefiind adoptată vreo decizie în acest sens.

În partea ce ține de alegațiile precum că faptele expuse în sesizare sunt de un caracter civil evident, formate între doi agenți economici, care urmau să soluționeze litigiul strict pe calea judiciară, menționăm că imixtiunea dreptului penal în sfera privată trebuie privită ca o ultimă măsură, dar totuși, care nu este interzisă de lege.

Potrivit doctrinei de specialitate și practicii judiciare în domeniu, inclusiv *Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor nr. 23 din 28.06.2004 și Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 12 din 22 decembrie 2014 pentru modificarea*

și completarea Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor nr. 23 din 28.06.2004, având în vedere că obiectul material al escrocheriei îl constituie bunurile și drepturile asupra acestora dobândite în mod ilicit, la examinarea circumstanțelor individuale ale speței procurorul trebuie să aprecieze probele în conformitate cu propria convingere și să justifice necesitatea intervenției legii penale, diferența dintre dreptul civil și dreptul penal, bazându-se pe scopurile diferite pe care le urmărește legea, fie că este vorba de remedierea, restituirea sau despăgubirea în cadrul dreptului civil sau aplicarea pedepsei penale în cazul dreptului penal.

Totodată, limita dintre un raport juridic civil, care are la bază un contract de prestări servicii și un raport juridic penal, care are la bază componența de escrocherie, este latura obiectivă și latura subiectivă. În speță, conform probatoriului administrat în cadrul urmăririi penale, acțiunile pretins ilegale investigate s-au manifestat prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin atentarea ilegală la bunuri în sumă de 2 930 514,90 lei și în inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau - ca mincinoasă a unei fapte adevărate, prin constatarea arbitrară a pretinsei datorii de către administratorul insolvabilității.

Latura subiectivă a infracțiunilor incriminate s-a manifestat prin vinovăție sub formă de intenție directă, fiind stabilit scopul special - de cupiditate. În speță, contrar obligației contractuale de achitare părții vătămate a datoriei existente în sumă de 106 506 lei și ridicarea mărfii prelucrate încă în anul 2015, s-a încercat premeditat și cu intenție directă, deposedarea părții vătămate de suma de 2 930 514,90 lei.

Astfel, atât din perspectiva doctrinei de specialitate, cât și potrivit practicii judiciare, este recunoscută necesitatea coroborării probelor administrate pentru fiecare caz individual și aprecierea lor în ansamblu, pentru ca, în rezultat, să fie clarificate toate aspectele relevante privind latura obiectivă și latura subiectivă ale faptei. Este esențial ca subiecții abilitați cu funcția de aplicare în concret a legii să depună toate eforturile pentru a clarifica exact circumstanțele cazului, deoarece în caz contrar, erorile admise pot determina calificarea juridico-penală incorectă a faptei comise.

În aceeași ordine de idei, dezacordul cu privire la calificarea acțiunilor drept tentativă de escrocherie și aplicabilitatea art. 190 din Codul Penal în speța respectivă, nu generează consecințe asupra infracțiunii de abuz de serviciu, prevăzute de art. 327 din Codul Penal, or urmărirea penală în cauza penală vizată a fost pornită în baza ambelor componente de infracțiune menționate, iar prezența elementelor constitutive ale abuzului de serviciu în acțiunile pretins ilegale ale persoanelor vizate, nu a fost combătută, nici de petiționari, nici de instanța de judecată, nici de Consiliu la examinarea sesizării.

Totodată, procurorul Alexandru Gaina nu a fost singurul procuror care a avut în

gestiune cauza penală, două persoane fiind puse sub învinuire de către un alt procuror, care la fel a considerat că sunt administrate probe concludente și pertinente în acest sens, continuând efectuarea acțiunilor procesuale și prelungind termenul urmăririi penale.

Este evident că pot exista viziuni diferite referitoare la corectitudinea calificării juridico-penale a faptei investigate. Cu toate acestea, este necesar să subliniem că procurorii, care au avut în gestiune cauza, au interacționat direct cu părțile pe dosar și au analizat speța prin prisma convingerii pe care și-au format-o din audierea nemijlocită a persoanelor și efectuarea acțiunilor procesuale, evaluări ce dețin un potențial sporit în raport cu constatările ce se fac doar în baza studierii parțiale a materialelor cauzei penale.

În opinia noastră, în baza materialul probator administrat în cadrul examinării sesizării, raportat la acțiunile procesuale efectuate în cauza penală vizată, nu poate fi reținută vreo abatere disciplinară în sarcina procurorului Alexandru Gaina, dat fiind faptul că acesta a întreprins toate măsurile disponibile și necesare, reieșind din caracterul faptei investigate și circumstanțele gestionării cauzei penale, iar conduita sa procesuală a fost corespunzătoare obligațiilor sale stabilite prin lege.

Standardele aplicabile pentru stabilirea răspunderii disciplinare procurorilor sunt derivate, în primul rând, din drepturile și libertățile prevăzute în Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Atunci când se pune în discuție modul în care un procuror a interpretat și a aplicat, după propria convingere, în urma examinării datelor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, o normă materială sau procesuală, este necesară o precauție deosebită, pentru a nu diminua valoarea principiului de liberă apreciere a probelor, care recunoaște în subsidiar elementul „propriei convingeri” și reprezintă o garanție a independenței procurorului.

Legislația muncii, practica judiciară și doctrina în materia răspunderii disciplinare, au stabilit unanim că abaterea disciplinară reprezintă încălcarea cu vinovăție a obligațiilor de serviciu sau a normelor de comportare la serviciu, constând într-o acțiune sau omisiune, săvârșită de către o persoană, subiect al raporturilor de muncă.

În *Hotărârea Curții Constituționale nr. 24 din 14.09.2016 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 55, alin. (2) și alin. (8) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului și pct. 59 subpct. 2) și 5) și pct. 65 din Statutul disciplinar al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 502 din 9 iulie 2013*, Curtea a reținut că răspunderea disciplinară intervine în cazul săvârșirii unei abateri disciplinare, definită ca reprezentând încălcarea cu vinovăție de către persoană a îndatoririlor corespunzătoare funcției pe care o deține și a normelor de conduită profesională și civilă prevăzute de lege.

În ceea ce privește răspunderea disciplinară a procurorilor, aceasta este una

specială și derivă din statutul profesional distinct al acestora, ce prezintă anumite particularități specifice. Angajarea răspunderii disciplinare este supusă cerinței întrunirii cumulative a elementelor abaterii disciplinare: obiectul, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă.

În context, merită a se accentua că doar întrunirea cumulativă a elementelor unei abaterii disciplinare și inexistența unor modalități sau condiții de exonerare de răspundere, legitimează atragerea la răspundere disciplinară a persoanei.

În conformitate cu *Hotărârea Curții Constituționale nr. 28 din 14.12.2010 pentru controlul constituționalității prevederilor art.22 alin. (1) lit. b) din Legea nr.544-XIII din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului” în redacția Legii nr.247-XVI din 21 iulie 2006 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”, dar și cu *Recomandarea CM/Rec(2010)12 a Comitetului Miniștrilor către statele membre cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile din 17 noiembrie 2010*, pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor și evaluare a probelor, nu ar trebui să survină răspunderea disciplinară, cu excepția cazurilor de rea-credință și gravă neglijență. Independența judecătorului este o premisă a statului de drept și o garanție fundamentală a unei judecăți corecte, ceea ce presupune că nimeni nu poate interveni în deciziile și modul de gândire al unui judecător, decât prin procedurile judiciare stabilite. Aceste recomandări sunt aplicabile și procurorilor, deoarece natura proximală și complementară a misiunilor judecătorilor și procurorilor generează garanții similare referitoare la răspunderea disciplinară.*

În *Hotărârea Curții Constituționale nr. 7 din 16.04.2015 privind controlul constituționalității unor prevederi din Legea nr. 325 din 23 decembrie 2013 privind testarea integrității profesionale*, Curtea a reținut că garanțiile unui proces echitabil în materie penală, stabilite de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, sunt aplicabile în egală măsură și procedurilor disciplinare (a se vedea cauza *Vanjak v. Croația, 14 ianuarie 2010*), luând în considerare atât gravitatea acuzațiilor împotriva agentului public, cât și consecințele grave aplicabile, în ciuda faptului că legislația operează cu categoria de răspundere disciplinară, și nu penală. Prin urmare, prezumția nevinovăției, consacrată în articolul 21 din Constituție și articolul 6 § 2 din Convenția Europeană, urmează a fi garantată pe tot parcursul examinării cauzei disciplinare.

Pentru a se constata săvârșirea abaterii disciplinare, este necesară existența unei încălcări, din culpă, a unor norme legale, iar respectiva abatere trebuie să fie evidentă, să aibă consecințe grave și să nu-și găsească nicio justificare. În afară de aceasta, nu poate constitui abatere orice încălcare a normelor de drept procesual, ci numai cea care produce o gravitate deosebită și nu poate fi supusă reparării efective.

Astfel, pentru a reține în sarcina procurorului săvârșirea abaterii disciplinare, urmează de stabilit dacă abaterea disciplinară este prevăzută de lege, dacă în acțiunile procurorului sunt întrunite elementele constitutive ale acesteia, iar în lipsa unuia dintre

aceste elemente, abaterea disciplinară nu există și în aceste condiții nu poate fi angajată răspunderea disciplinară a procurorului.

După cum am menționat, Consiliul Superior al Procurorilor, în practica sa anterioară, loialitatea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu reprezintă, de principiu, un element al legalității, ceea ce înseamnă că analiza modului în care a acționat un procuror nu se rezumă doar la criterii pur formale, dar ține să evalueze și complexitatea situației pe care acesta o investiga în cadrul cauzei penale, fiind obligat să o aprecieze conform standardelor prevăzute de lege.

În speță, materialul probator administrat în procesul verificării sesizării, denotă cu certitudine că în acțiunile procurorului Alexandru Gaina nu sunt întrunite elementele vreunei abateri disciplinare prevăzute de art. 38 din Legea cu privire la Procuratură.

Totodată, la examinarea prezentei sesizări, Consiliul Superior al Procurorilor s-a limitat, în mare parte, la actele procesuale și probele care au fost puse la dispoziție de către petiționari, examinarea fiind bazată pe o analiză îngustă și unilaterală a modului în care s-a acționat în cauza penală vizată, fără a se ține cont de aspecte particulare, care susțin conduita procesuală a procurorului.

Identificarea tuturor circumstanțelor speței trebuia să fie unul dintre elementele primordiale ale procedurii disciplinare, însă aceste aspecte importante nu au fost clarificate și nu au constituit obiect de analiză, ceea ce generează dubii rezonabile privind profunzimea verificărilor efectuate și condiționează îndoieli privind veridicitatea concluziilor realizate. Circumstanțele reflectate în sesizare au fost descrise sumar, menționându-se doar aspectele generale ale problemelor depistate, iar verificările efectuate nu au extins analiza și nu au dus la administrarea probelor, care să clarifice situația cu privire la modul în care a acționat procurorul în circumstanțele invocate.

Examinarea multilaterală și obiectivă a circumstanțelor expuse în sesizare, referitoare la pretinsele încălcări ale procurorului Alexandru Gaina la investigarea cauzei penale vizate, a fost efectuată printr-o analiză mai profundă de către Colegiul de Disciplină și Etică de pe lângă Consiliului Superior al Procurorilor și de către Inspekția Procurorilor, care a analizat actele procesuale emise și a individualizat acțiunile și inacțiunile procurorului Alexandru Gaina la efectuarea urmăririi penale în cauza penală vizată, dându-le apreciere și constatând prin Hotărârea Colegiului de Disciplină și Etică de pe lângă Consiliului Superior al Procurorilor nr. 3-73/19 din 18.10.2019 și Decizia Inspekției Procurorilor a Procuraturii Generale din 06.08.2019, lipsa temeiurilor de tragere la răspundere disciplinară a procurorului vizat.

Prin urmare, Consiliul Superior al Procurorilor nu avea un act, o hotărâre sau o decizie care ar constata comiterea abaterilor disciplinare de către procurorul Alexandru Gaina și ar sta la baza Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-88/2022 din

18 mai 2022, reprezentând un garant al legalității, obiectivității și transparenței activității Consiliului Superior al Procurorilor.

Ținând cont de faptul că Consiliul Superior al Procurorilor nu examinează legalitatea acțiunilor procurorului la efectuarea urmăririi penale, dar verifică și se expune asupra modului în care procurorul acționează într-o cauză concretă și corespunderea acestui mod legislației în vigoare, considerăm că adoptarea hotărârii și sancționarea unui procuror pentru pretinsa ilegalitate a pornirii urmăririi penale reprezintă o amenințare în adresa activității autorităților publice, inclusiv a Consiliului Superior al Procurorilor, și o manifestare a discreției disproporționate, ceea ce afectează esența dreptului la un proces echitabil și independența procesuală a procurorului, consfințite de legislația în vigoare, inclusiv de Constituție și de tratatele internaționale, la care Republica Moldova este parte.

Totodată, manifestăm dezacordul și cu procedura de vot a Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-88/2022 din 18 mai 2022, pentru că după încheierea dezbaterilor asupra contestației depuse de către creditorii ÎM „Dionysos-Mereni” (SRL „Agro Vita Comerț”, Casa de Comerț „Vita” SRL, SRL „Utilajcom”, SRL „Virium Grup”) împotriva Hotărârii Colegiului de Disciplină și Etică nr. 3-73/19 din 18.10.2019, în cadrul procedurii de vot cu privire la stabilirea sancțiunii disciplinare procurorului în Procuratura Anticorupție, Alexandru Gaina: 5 membri prezenți la ședință au votat pentru aplicarea sancțiunii sub formă de mustrare, 1 membru prezent la ședință a votat pentru aplicarea sancțiunii sub formă de avertisment, iar 5 membri prezenți au votat contra admiterii contestației și aplicării sancțiunii.

În asemenea circumstanțe, ținând cont de faptul că la ședința din 18 mai 2022 erau prezenți toți 11 membri ai Consiliului Superior al Procurorilor, iar pentru adoptarea unei hotărâri conform art. 77 alin (6) a Legii nr. 3 cu privire la Procuratură hotărârile se adoptă în ședință publică, cu votul deschis al majorității membrilor prezenți ai CSP, era necesar votul unei majorități a membrilor prezenți, adică 5+1 membri. Pe cale de consecință, Hotărârea nr. 1-88/2022 din 18 mai 2022 a fost adoptată cu încălcarea normelor procedurale, în lipsa votului majorității membrilor prezenți, prescris de legislația în vigoare.

Membrii Consiliului Superior al Procurorilor

Andrei Roșca *semnat*

Eduard Varzar *semnat*